

řejným z přímé činnosti stěžovatelů, nýbrž jen přičiněním třetí osoby (starosty obce), které bylo ponecháno na vůli, zda je přečte čili nic. Odevzdání spisu starostovi k přečtení v obecním zasedání již samo o sobě tvoří náležitost »rozšiřovaného spisu« ve smyslu § 39 čís. 2 zák. na ochr. rep., ježto spis ten, třebaže nebyl předán podatelně obecního úřadu, jak zmateční stížnost namítá, byl přesto odevzdán starostovi obce s výslovným příkazem a určením k úřednímu použití, byl podán úřadu jako takovému a, stav se takto úředním podáním, byl již in abstracto přístupným více osobám. Jest při tom nerozhodno, zda byl starosta obce ve smyslu § 47 zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro král. české oprávněn podání potlačiti, po případě zda sám porušil příkaz udržovati pořádek ve shromáždění obecního zastupitelstva tím, že podání trestného obsahu přečetl. Trestný čin byl obžalovanými spáchán již okamžikem odevzdání spisu starostovi obce s oním určením, a nebylo by na trestnosti případu nic měnilo, ani kdyby spis nebyl starostou obce ve shromáždění obecního zastupitelstva přečten. Tím, že se tak stalo, přibyl (ovšem pro trestnost činu obžalovaných již nerozhodný) další znak »veřejnosti« že se trestný čin stal »ve shromáždění«. Okolnost, že nikoliv obžalovaní, nýbrž starosta obce předčítal spis trestného obsahu, nemění na věci nic, ježto starosta byl v tomto případě jen mluvčím, jen nástrojem obžalovaných, kteří jako členové komunistického klubu obecního zastupitelství, sami se demonstrativním způsobem slavnostní schůze nesúčastnivše, podle skutkového zjištění rozsudkového výslovně žádali o přečtení memoranda v této slavnostní schůzi s úmyslem, by se jeho obsah v tomto shromáždění dostal k vědomosti přítomných. Rozsudek proto způsobem vyhovujícím zákonu shledává v jednání stěžovatelů zákonný znak »veřejnosti« projevu jak »spisem rozšiřovaným«, tak i že byl pronesen »ve shromáždění«.

Čís. 3799.

Shluknutím po rozumu § 283 tr. zák. jest nejen shromáždění většího počtu lidí, které je svou povahou s to ohroziti veřejný pokoj a pořádek, nýbrž i shluk většího počtu lidí z příčiny nezávadné, jakmile nebylo uposlechnuto úřední výzvy k rozchodu.

Trestu podle § 283 tr. zák. propadá každý účastník shluknutí v onom smyslu, neuposlechne-li neprodleně rozkazu k rozejití se, t. j. kdo se na úřední výzvu od davu ihned neoddělí a z místa shluknutí nevzdálí, bez ohledu na to, byl-li překážkou úředního výkonu v konkrétním případě čili nic.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, Zm I 720/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 21. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přetrváním shluknutí podle § 283 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující jen důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá, že obžalovaný byl neprávem uznán vinným přečinem podle § 283 tr. zák., poněvadž, jak ze zjištění soudního jde na jevo, jeho jednání nezakládalo skutkovou podstatu tohoto přečinu. Stěžovatel má za to, že účelem § 283 tr. zák. jest poskytnouti bezpečnostním orgánům právo vykonávati úřední výkon bez překážky a proto se jim dává moc odstraniti překážející dav z místa úředního výkonu. Obžalovaný prý nebyl takovou překážkou úředního výkonu, jakou má zákon na mysli, a proto se prý nemohl dopustiti tohoto přečinu. K jeho skutkové podstatě chyběla prý u něho podstatná část, totiž účast na shluknutí. Zmateční stížnost tvrdí dále, že obžalovaný byl vzdálen od shluknuvšího se davu asi 15 kroků, že nebyl v davu obklopujícím četníky, že si věci nevšímal, že úřední výzvu k rozchodu na sebe nevztahoval, ba že nemohl ani míti za to, že se ho týká, poněvadž ve shluku nebyl a nemohl se od něho oddělit. Než zmateční stížnost jest v onom směru neodůvodněna, v tomto není provedena po zákonu. Shluknutím po rozumu § 283 tr. zák. jest nejen shromáždění většího počtu lidí, které je svou povahou s to ohroziti veřejný pokoj a pořádek, nýbrž i shluk většího počtu lidí z příčiny nezávadné, jakmile nebylo uposlechnuto úřední výzvy k rozchodu. Trestu podle § 283 tr. zák. propadá každý účastník shluknutí v onom smyslu, neuposlechneli neprodleně rozkazu k rozejití se, kdo se na úřední výzvu od davu ihned neoddělí a z místa shluknutí nevzdálí, bez ohledu na to, byl-li překážkou úředního výkonu v konkrétním případě čili nic (rozh. čís. 1272/1923 nejv. s., čís. 2642/01 víd. nejv. s.). V souzeném případě zjistil soud (a jeho zjištění zmateční stížnost po formální stránce vůbec nenapadá), že obžalovaný stál asi 15 kroků daleko od místa, kde byl M. četnictvem zatýkán a na místě, kde byl shromážděn dav asi 400 lidí, že se po výzvě četnictva k rozchodu z místa nevzdálil, naopak hostinskému Ř-ovi, když odcházel poskytnouti pomoc četnictvu, domlouval, že četníkům pomáhati neměl. Soud dospívá k náležitě odůvodněnému přesvědčení, že obžalovaný byl součástí davu, že slyšel úřední výzvu k rozchodu, a že jí neuposlechl — ani ihned, ani vůbec —, od davu se neoddělil a z místa shluknutí se nevzdálil. Tato zjištění odůvodňují podřazení činu pod trestní ustanovení § 283 tr. zák. dle toho, co bylo výše řečeno. Pokud zmateční stížnost líčí věc jinak, odchylujíc se od skutkových zjištění rozsudku, nanejvýš tvrdíc, že obžalovaný stál na odlehlém místě, nebyl v davu, věci si nepovšímal, výzvu k rozchodu na sebe nevztahoval, — sestruje si libovolně jiný skutkový děj, než je v rozsudku, a takto na vadném podkladu dospívá k vadným závěrům, — nelze k ní přihlížeti.

Čís. 3800.

Otázku, zda má pachatel příčinu pokládati uvězněného důvodně za škodlivého nebo nebezpečného člověka (§ 93 tr. zák.), jest zkoumati podle bezelstnosti pachatelovy.